

רונן ברגמן, כתב בן 15, גידל זקן, זיך את גילו והצטרף כחבר מן השורה לחסידי הרא חודשים של תחקיר ובשלושה שבועות של שהות במיקדש ניסה לברר את פשר המשיכה

בתוכני המיקדש

הכנהיסטים קיללו קצת, הרביקו על חזית הבניין כמה כרוזים והסתלקו. לא היו עיתונאים, או הם הלכו מהר. לא משעמם לקרישנאים בחיים הקדושים. חוץ מהעיסוק היומי בתורת קרישנה הם עושים מאמצים עליונים לגייס מאמינים חדשים, עוסקים במלאכת כות שונות, וחלקם אף עוסקים מרצון או מחוסר-ברירה בצד הפיננסי.

השניים פותחים בדרקרב לשוני. ג'ורג' אורול מול הרא קרישנה. שעה של התפלספות, ציטוטים, הפעלת התיאום האפורים של המוח. לבסוף הם נכנסים ואומרים: טוב, נכון, את צודקת, אבל גם אנתנו צודקים. כשהיא שואלת בתמימות: למה? הם עונים, כעוסים-משהו: מה זאת אומרת למה כי ככה קרישנה אמרו?

רק צמה קלועה וארוכה מתמשכת מהחלק התיכון האחורי של קרקפתם. נרב (31), בתיסידהדראס, יו"ר קרישנה ישראל. איתמר (29), איש הרא קרישנה דאס, ראש המיקדש החיפאי. שלמה (45), שירהאטוהדראס מאמין אדוק. קרוב יותר אלי יושבות ארבע נשים, לכושות כמו בנות-הרב מהבית שלידי. הצניעות חוגגת (בשיחות שלאחר-ההרצה) צאה התגלה הדימויון הרב שבין קרישנה ליהדות: אותו היחס לנשים, אותו השיטות לגיוס-חברים, אותה ההתייחסות לרתות אחרות.

לא הופתע לראות מישהו בגילי. (לכנות אסור לעסוק בקטינים, לכן ציינתי שאני בן 18). מנחם אמר, בגאווה, שזה רגיל אצלנו. עוד אנשים התאספו. ראש המיקדש בכבודו ובעצמו הגיע לכרוק מה שלום צאקמאניו. בתקופה השחורה של חייו היה רן פסיכולוג מצליח. כיום, אחרי שעלה לארץ, הוא מבכירי קרישנה. המיבטא הזר עדיין שולט בקולו המרוד. מנחם, לעומת זאת, היה פעם אלוף ישראל בפינג'פונג.

דר מעורטל. בחורה יושבת. עיניים גדולות, מפוכחות. היתה לי חברה, יפה, חכמה, בלונדית, שיער גולש. מישהו נתן לה את הכתובת שלי. הם כשניסו לשכנע אותה, היא רק צחקה: אין שום סיכוי לאף אחד לשכנע אותי בשום דבר! ביום החמישי אמרה שתחזור בעוד יומיים. היוםיים עברו לפני שלוש שנים.

אריק איינשטיין כתב פעם על חבר שחזר בתשובה. חברה שלי נמצאת בחזרה קרישנה כבר שלוש שנים. מה ההבדל?

"חיים מוקדשים לקרישנה"

ת'אביב, ספטמבר. תוצאות התיחקיר היו עלובות. מסך של דיעות קדומות ושמועות עומד לפני כל הרוצה לאסוף מידע על הרא קרישנה. העדויות מובילות לדינגוף. שם, אמרו, הם מסתובבים.

ביום הרביעי הם הופיעו. פתאום נשמעו אותה מוסיקה מוכרת מגיחה מר חוק, אך עולה ומתגברת. צילצול-פעמונים.

הקרישנאים היו עסוקים בקורש, ולא היו מוטרדים מהצעות סביבם. פניות אליהם לא נענו. הם היו אטומים, עצמו עיניים למשמע המוסיקה.

אגב הליכתם השליכו החסידים, כאילו בדרך-אגב, את הכרוזים. כרוזים שמהם אין להביז דבר, אולם המסקרנים לדעת יותר.

כבר ביום המחרת התייצבתי על מיפתן המיקדש, לפי הכתובת שצויינה בפתקים הירוקים. בכניסה שלט צנוע: גווינדה. התריסים מוגפים, המיקדש ריק. ג'וק הילך על הריצפה. במיקרה הגיע מישהו. היום סגור, בא קרישנה חשוב מהודו, כהן גדול, מנקים את הסדר ברעננה, אין זמן להגיע לכאן. ישכנו על הגדר בת'אביב. מנחם

מאחור הטיורונים: שני ערכים, סקרנים אחרים, בחורה יפהיה, אכזונית משהו, שופעת חוה. חולצים נעליים לפי מיצוות המקום. כבר מומן הוכח בוודאות, שלאשה יש פחות תאום כמות מאשר לגבר. למעשה בדיוק חצי. ויש לנו מחקרים רפואיים, התומכים בדברי. האשה מוגבלת בגופה ונחותה בשיכלה. אולם אם תתאמץ הנחותה ותתעמק בתורת השורבה לברכ, כי אז תצליח להתעלות מעבר למוגבלות.

קרישנה גם אומר, שהאשה היא התומכת העיקרית בעל, יד ימינו, כרי שהוא ילמד ויבין טוב את החיים הרדיחניים, פוסק ראש קרישנה ישראל, נדביראס.

החרד מקבל בהבנה את הדרכים. הכתלים והתמונות של הקדושים מסכימים לנאמר. רק שופעת-החזה עצור בתהיעיניים עדיין מתמרמת: אתה יודע שאתה גזעני? הכהן הגרול מפלבל בעיניו ומנסה גישה רכה יותר. הוא מומחה בתורת-הוויכוח. תראי, הרעיון המרכזי הוא שבני-אדם, מעצם בריאתם, לא נולדו שווים. הנשים נחותות מנטאלית, ככה זה. כמו שטוראי נחות מגנרל, סותם ולא מפרש.

בחור צעיר, תימני, הגיע על אופניים ישנים. כעניינים כורקות סיפר עובדיה לראש-המיקדש על מעשיו באותו יום. בגאווה גלויה ציין עובדיה שהוא לא הלך לעבודה, כדי לעשות מדיטציה. שעתיים הוא שר מנטרה ושלוש שעות הגה בארדנו: קרישנה. מנחם ניגש אלי ושוב עלה החיך השפוף על שפתיו: תשמע, בוא נכבד קצת, ואחר-כך תיקח את האוטובוס הראשון לחיפה. המזרקה בנביאים, מכיר? שמה תמצא את מה שאתה מחפש. היום לא נוכל לראך אותך בת'אביב.

מנחם דיבר על אהבה: כשאתה אורב את אלוהים, את קרישנה, כל היתר הופך לשולי, למוערי. החיים מוקדשים לקרישנה. החומרניות מתאפסת. שוב אותו ברק בעיניים, ברק ילדותי, תמים.

חצי מוח לאשה

ת'יסה לוקחים שמאלה בנביאים. מדרגות מאימות, חושך. דלת נפתחת. בוא, תיכנס! ממצמצים בעיניים, מתרגלים לאור. חדר מוזר. עשיקטורת צורב חוק בגרון. אפולולית ריחנית עומדת בחלל החדר. כחלק הקידמי יושבים החשובים, שי לווה גברים קרחים, משוכלי רגליים,

נוגה רגב, לאשה יש פחות תאום במוח.

כמעט ואינם צורכים דבר. אוכלים במשורה, ריהוט מינימלי. אין טלוויזיה, אין רדיו. הבית מוזנח. במקום רלתות הם משתמשים בוילונות כבדים, הסוג-ריס על פתחי החדרים.

את הממון, שבכל זאת דרוש להם, משיגים חסידי-קרישנה ממכירת נרות. מיפעל-נרות מיוחד ברמת-גן, השייך לכת, מייצר נרות דקורטיביים, שכל יידשע-מאמא לא היתה מתביישת להציבם בסלון. כשנגמר לקרישנאים הכסף, הם מורידים את הג'אלביות, לוכדים בגדים מערביים והולכים לחור על פתחי הבתים, בתיקווה שמישהו יקנה נר מפוסל.

מושג הכסף כמעט ואיננו קיים. שלא כמו בכתות אחרות (אס.ט. אס.ט. סיינולוגיה), אין דורשים בקרישנה כסף בעבור ההרצאות או האוכל. אנשים, אומר שלמה, לא יודעים עלינו כלום. הם גם לא רוצים לדעת. העם היושב בציון חושב שאנחנו כמה ואין בעייה.

אל תסנן כל מה שאתה חושב או רואה או שומע במסנני-האינטלקט ההגיוניים שלך. רוצה רוגמה? כמה זה שתיים ועוד שתיים? כן, ברור, ארבע. לא נכון! שתיים ועוד שתיים שווים במדיום האוניברסלי שתיים. במדיום האוניברסלי אי-אפשר להוסיף, ואי אפשר להפחית.

לברוח מרעש המכוניות

ל'לושה ימים שהיתי אצל קרישנה, ואז הם באו לכושים בחול-צות הצהובות, והאגרוף צבוע בשחור, מפחיד, על החזה. פעילי כר' הגיעו להביע מחאה על הנטע הזר, המתחרה, שקם לרת היהודית הקדושה. הגיעו וישבו, סירבו לחלוק נעליים. שתי דקות אחריהם, כאילו במיקרה, הרפיצה המיטרה והרגיעה, הכל בסדר ואין בעייה.

שירה במיקדש: סיני קוזינר, דן הולצמן, איתמר תאודור, אשתו עירית ונוגה רגב תחתונה חמורה